

VEDLEGG

**DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT**

Justis- og innvandringsministeren

Finanskomiteen
Stortinget
0026 Oslo

Deres ref.
2019/2326

Vår ref.
19/2711

Dato
04.06.2019

**Dokument 8:147 L (2018–2019) Representantforslag om å styrke
kontantenes stilling**

Jeg viser til brev 21. mai 2019 til finansministeren fra finanskomiteen. Komiteen ber om en uttalelse om representantforslaget fra stortingsrepresentantene Sigbjørn Gjelsvik, Geir Pollestad og Per Olaf Lundteigen om å styrke kontantenes stilling. Forslaget knytter seg til finansavtaleloven som hører under Justis- og beredskapsdepartementet, og brevet besvares derfor av meg.

Stortingsrepresentantene fremmer et forslag om lovendringer i finansavtaleloven § 38 tredje ledd, som gjelder forbrukeres rett til å betale med kontanter. Forbrukere bør etter mitt syn ha en rett til å gjøre opp med kontanter i de situasjoner hvor man har en berettiget forventning om å kunne gjøre det. Jeg er enig med stortingsrepresentantene i at kontanter har en viktig rolle i samfunnet, og at det fyller en beredskapsfunksjon. Jeg vil vise til at regjeringen i Meld. St. 24 (2018–2019) (Finansmarkedsmeldingen 2019) på side 104 varsler at det kan være grunn til å styrke eller presisere retten til kontant betaling. Regjeringen gir samme sted uttrykk for at dette er noe Justis- og beredskapsdepartementet vil vurdere nærmere.

Jeg anbefaler at man ikke vedtar den foreslåtte lovendringen nå, og at man i stedet venter med lovendringer til spørsmålet har blitt utredet og vurdert nærmere. Det er vanskelig å overskue hvilke konsekvenser representantforslaget vil ha. Reguleringen av retten til å betale med kontanter reiser en rekke spørsmål, og reglene om dette har stor praktisk betydning for forbrukerne og næringslivet.

Man kan for eksempel ikke kreve å betale med kontanter når man handler på internett eller laster ned en applikasjon til mobiltelefonen. Når det gjelder kjøp av tjenester, reiser det seg et spørsmål om hvor man skal kunne kreve å betale med kontanter, og man kan i praksis ikke gi en regel som gir rett til å betale med kontanter på et hvert sted der tjenesten ytes – et eksempel er ytelser innen strøm, bredbånd og telekommunikasjon. En regel om rett til å betale tjenesten kontant på tjenesteyterens hovedkontor, gir på den annen side en rettighet av liten praktisk betydning. Hvor langt retten til kontant betaling bør gå og hvordan disse grensene skal trekkes, bør etter min mening vurderes grundig og i sammenheng.

Jeg mener man bør sørge for en grundig utredning av spørsmålet, og at et forslag til lovendringer sendes på høring slik at berørte aktører gis mulighet til å uttale seg. Som det fremgår av Finansmarkedsmeldingen 2019, planlegger regjeringen en slik prosess i etterkant av arbeidet med en ny finansavtalelov.

Med hilsen

Jøran Kallmyr